

Димитър Бочев е роден през 1944 г. в Силистра. Следва философия в Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Многократно е арестуван от Държавна сигурност за свободомислие. По давление на ДС два пъти е изключван от университета – последния път без право да продължи образованието си в което и да е висше учебно заведение на страната. През 1972 г. напуска НР България и се установява в Западна Германия, където получава политическо убежище.

Участва активно в международната правозащитна дейност на Хелзинския комитет. Работи като редовен сътрудник на Радио Германия („Deutsche Welle“), където си дели есеистичните понеделници на българската емисия с писателя Георги Марков, а от 1975 г. е програмен редактор в българската редакция на Радио „Свободна Европа“, където дълги години отговаря за културно-публицистичната програма „Контакти“. Същевременно Бочев пише и за руското издание на излизащото на седем езика в Париж списание на Солженицин „Континент“ и е съавтор на редица изготвени за британската, френската и холандската национални телевизии документални филми с културно-политическа тематика. За журналистическата му и публицистична дейност близките му са жестоко репресирани от Държавна сигурност, а през 1976 г. в задочен процес, инсцениран в родния му град, е осъден на 10 години затвор. През 1992 г. Върховният съд в София отменя присъдата. След рухването на комунистическия режим Бочев е сътрудник на президент а Желю Желев по въпросите на хуманитарната помощ от чужбина, работи като кореспондент на Радио „Свободна Европа“ в София, участва в дейността на Българския хелзински комитет, публикува редовно в периодичния печат, сътрудничи активно и на електронните медии, води есеистични рубрики и предавания, печата в литературните списания. Автор е на следните романи: „Междинно кацане“, „Генезис II“, „Синеокият слепец“, „Белият слон“ и „Опит за екстаз“. Издал е и сборниците философски есета „Хомо емигрантикус“ и „Боготърсачът между беса и слепотата“, есеистичния сборник „Несъгласни думи“. Всичките му творби са високо оценени от художествената ни критика, а през 1997 г. „Синеокият слепец“ печели Специалната награда на Фондация „Развитие“ за нов български роман. Димитър Бочев е удостоен с Юбилейната награда на Международната академия на изкуствата – Париж (МАИ) за 1999 г. Бочев живее в София с петнайсетгодишния си син Тео. Наред с българското, притежава и германско гражданство, член е на МАИ и на Съюза на баварските журналисти.